

dette Spørgsmaal, ikke indlade sig paa yderligere at udskyde Betænkningens Afgivelse, som allerede i et tidligere Møde var bleven besluttet.

Hvis Mindretallet eller nogle Medlemmer af Mindretallet ønskede at skaffe yderligere Oplysninger, stød det dem jo ganske frit for paa egen Haand at bringe disse til Veje, og det har jo ogsaa staaet dem frit for mellem anden og tredje Behandling, eventuelt allerede til anden Behandling, at fremsætte Forslag om at opføre Anstalten paa et af disse Arealer, for saa vidt de Herrer mente, at noget af dem var egnet dertil.

J. Andersen: Den højtærede Minister sagde, at der er den skønneste Enighed mellem Ministeren og hans Embedsmænd paa dette Omraade. Denne Udtalelse minder mig noget for meget om Advokaten. Det faktiske Forhold er det, at Embedsmændene have sagt om Odense-Projektet, at det er fuldt forsvarligt, medens den højtærede Minister har sagt, at det er ganske uforsvarligt. Naar det skal kaldes Enighed, synes jeg egentlig, al Forhandling er umulig.

Justitsministeren (Billow): Nej, deri tager det ærede Medlem fejl. Der er nemlig Enighed mellem Fængselskommissionen og mig om det, der er det vigtigste her, nemlig at Fængselet i Nyborg er langt at foretrække for Odense-Projektet, og det er i Virkeligheden det, det kommer an paa.

Marott: Den højtærede Justitsminister og Fængselskommissionen ere jo alligevel ganske uenige om alle de Indvendinger, som gøres fra Flertallets og Ministerens Side mod at lægge Strafanstalten i Odense. Derom er der ingen som helst Tvivl, det kunne vi læse os til i Kommissionens Betænkning.

Den højtærede Minister sagde før, at det var meget hensynsfuldt, at han havde ladet Direktøren sende Borgmesteren i Odense Meddelelse, Dagen før Lovforslaget om Anstalten i Nyborg blev forelagt i Statsraadet. Jeg synes nu, det er en løjerlig Form for Hensynsfuldhed. Det havde dog været ikke saa lidt mere hensynsfuldt, om man, forinden Sagen var i Orden, havde givet Byraadet Meddelelse, saaledes at det derefter kunde have foretaget sine Skridt i Henhold til de tidligere Forhandlinger. Nu siger den højtærede Minister: Ja, hvorfor gjorde de ikke det? Hvorfor gjorde de det ikke i

alt Fald, den Gang de fik Fængselsdirektørens Brev? Jeg antager, man derovre i første Øjeblik har tænkt, at naar det var kommet saa vidt, var Sagen i Virkeligheden afgjort. Og det var den ogsaa. Den var afgjort af Ministeren, og det har ogsaa senere vist sig, at den overhovedet var afgjort den Gang, det vil sige for Nyborg, og det skete jo ganske pludseligt.

Det er i og for sig ganske mærkeligt, at det Ændringsforslag, som er stillet af det Mindretal, jeg har sluttet mig til, altsaa om Rytterkasernens Omdannelse til Strafanstalt, er skrevet i Justitsministerens Administrationskontor. Jeg ved ikke, om den højtærede Justitsminister selv har skrevet Lovforslaget om Køb af Rytterkasernen og dens Omdannelse til Fængsel, eller om det maaske er skrevet af Fængselsmyndighederne, men under alle Omstændigheder fik vi dette Lovforslag deroppe fra, og det benyttede vi saa til det Ændringsforslag, vi her have stillet. Saa afgjort, saa klappet og klart havde det altsaa paa det Tidspunkt været, at Strafanstalten skulde til Odense, men som sagt, pludselig tog man Omstigningsbillet til Nyborg, og saa fik Odense Byraad Dagen før en Meddelelse derom. Jeg kan ikke begribe, at det kan være en rigtig Form for Hensynsfuldhed. Jeg vil i alt Fald hellere kalde det modsatte.

Med Hensyn til min Kritik af Domstolene sagde den højtærede Minister, at jeg har ikke Lov at sige, at Dommerne dømme hensynsløst. Jo, det mener jeg, jeg har Lov at sige. Thi den højtærede Minister ved jo godt, at naar en Dom skal afsiges, altsaa efter at Forbrydelsen er opklaret i alle dens Enkeltheder, er det ganske vist Straffelovens Paragraf eller Paragraffer — thi det er jo tit flere —, der er Grundlaget for Domsafsigelsen, men dertil kommer dog adskillige andre Omstændigheder: det psykologiske Moment, de Omstændigheder, hvorunder Forbrydelsen er begaaet, og Loven er dog noget bøjelig, saa jeg vil vove at paastaa, at overordentlig meget i Retning af Domsafsigelser afhænger af de Personer, som beklæde den paagældende Domstol. Den højtærede Minister siger, at vi skulle tale saa lidt som muligt om Fejøsagen. Jeg mener dog ikke, man behøver at tale saa stille om den, for den er jo et godt Eksempel paa, hvorledes Domstolene kunne fejle, hvorledes Højesteret først dømmer vedkommende skyldig og derefter frifinder hende. Det er to hinanden stik modsatte Domme, som udfordre til og i sin Tid have fremkaldt en